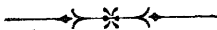

BURROUGHS WELLCOME and Co. en van onze Nederlandsche praeparaten van COCX en KUTHE-VERWEIJ op te geven. De hoeveelheden santonine, die collega BAST aanbeveelt, zijn wel wat klein, 30—50 mgr. als enkele dosis, bij voorkeur des avonds, bij een kind van 5—10 jaar. HENOCH e. a. geven dit wormdrijvend middel „je nach dem Alter zu 0.05 bis 0.1 3—4 mal täglich” en hoogstwaarschijnlijk zal zelden of nooit door één onzer bij een kind van 5—10 jaar minder dan 100 mgr. van dit middel d. d. zijn voorgeschreven. Bij de trochisci santonici mag verder niet onvermeld blijven, dat zij 50 mgr. santonine bevatten.

Bij resorcine voor inwendig gebruik was de toevoeging „gevaarlijk” niet overbodig geweest; bovendien had kunnen worden opgegeven, dat met het oog op de groote giftigheid van het resorcine van den handel voor inwendig gebruik steeds resorcinum resublimatum albisimum purissimum moet worden voorgeschreven.

Overigens zou het raadplegen van het boekje nog gemakkelijker zijn geweest, indien enkele geneesmiddelen onder hun meest gebruikelijke namen waren opgenomen. Wenscht men bijv. iets te weten omtrent diuretine en resorcinum, dan vindt men in de D en de R niet eens den naam dezer geneesmiddelen, daar zij alleen in de S en de M als salicylas natricus cum theobromino en metadioxybenzolum worden aangetroffen. Vermoedelijk zullen velen onzer zich niet zoo spoedig uit hun scheikundige lessen herinneren, dat resorcinum synonym is met metadioxybenzolum.

Ofschoon door het aanbrengen der opgesomde en enkele andere wijzigingen het boekje slechts in bruikbaarheid kan winnen moet toch worden verklaard, dat het ook reeds in zijn tegenwoordigen vorm den practicus goede diensten kan bewijzen, zoodat aanschaffing van het werkje ten zeerste kan worden aanbevolen. DE BRUIN.

INGEZONDEN.

AFSLIJPING DER TANDEN.

Aan Dr. Th. DENTZ.

Geachte Collega!

Hoezeer het mij verheugen mag dat mijn bescheiden bijdrage uwe belangstelling heeft gewekt, zoozeer spijt het mij, dat Gij dit in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* en niet in een particulier schrijven hebt getoond. Gij verplicht mij daardoor tot antwoorden langs denzelfden weg, wat ik ongaarne doe, wijl ik weet, dat ik ruimte krijg in een veel gelezen blad, zonder dat de lezer daaraan veel heeft.

Het spijt mij dat ik mij onduidelijk heb uitgedrukt, want immers gij oppert de veronderstelling, dat ik bij het zoeken naar verband tusschen

ulcus en tandafslijping gevolg voor oorzaak heb aangezien. Welnu, ik heb niet beweerd, dat tandafslijping gevolg is van ulcus ventriculi. In den titel staat reeds het woordje *bij* en niet *door*. Op bladzijde 1438 de mogelijkheid besprekend, dat tandafslijping gevolg van het ulcus zou kunnen zijn (door hyperaciditeit) toen ik duidelijk dat dit niet bewezen en naar mijn inzien niet waarschijnlijk is. Immers ik laat volgen dat het ulcus ventriculi een aandoening is die bij preferentie voorkomt onder dezelfde afwijkingen in het organisme als waarbij tandafslijping veel voorkomt (1436).

Wel is dit alles slechts onderstelling en geen bewijs, doch uit mijn bijdrage blijkt meer. Ik spreek in den titel met opzet van *chronisch* ulcus waarmede bedoeld wordt een, dat langen tijd bestaan heeft; hieruit kan blijken, dat wij bij de kort bestaande ulcera de tandafslijping niet waargenomen hebben. Met den duur van het lijden zagen wij de afslijping groote vorderingen maken. Al staat het er niet bij gedrukt, zoo meende ik dat het tusschen de regels door te lezen was, hoe het ulcus eerst en dan de tandafslijping komt. Hiermede zou de omkeering van het oorzakelijk verband — indien ik dat aangénomen had — niet meer mogelijk zijn. Hierbij komt nog, dat de klinicus het maagulcus in de meeste gevallen kent als een lijden, dat niet zoo eenvoudig uit mechanische oorzaken (slecht kauwen) is te verklaren. Indien dit zoo ware, zou het wegnemen der oorzaak heel wat sneller tot het doel leiden. En ieder weet, hoe hardnekkig een ulcus kan zijn bij het strengst vloeibare dieet en genezingen van ulcera door kunstgebitten zijn zeker moeilijk te bewijzen. Molaren waren zoover ik mij herinneren kan bij allen aanwezig. Ook dit is uit mijn bijdrage te lezen op blz. 1438, waarop van volkomen afvlakking der molaren wordt gesproken. Wel ontbraken er hier en daar; doch ik zag gebitten waar slechts één molaar ontbrak. Dit zal u zeker groot belang inboezemen.

Wat uwe overige opmerkingen betreft, ik vernam ze met groote belangstelling, doch gij moet wel in het oog houden dat ik schreef voor die lezers van dit blad die van tandheelkunde geen speciale studie hebben gemaakt. Dit eischt een wijze van uitdrukken en een omschrijving der stof die den tandheekkundige niet zullen bevredigen. Dit kan mettertijd een der uwen in een tandheekkundig tijdschrift doen, profiteerend van mijn bijdrage.

Hoogachtend,

Uwe Dienstwillige,

J. ROTGANS.

HET SERUM ANTITETANICUM IN HET GENEESKUNDIG JAARBOEKJE.

Geachte Redactie!

Het serum antitetanicum verheugt zich in ons land niet in een groote mate van populariteit en dat is te begrijpen, daar tetanus hier gelukkig tot de zeer weinig voorkomende ziekten behoort.

Anders is dit echter in de koloniën. Onze tropenartsen hebben nog al eens dikwijls met die aandoening te maken en het is met het oog daarop, dat ik in dit, ook in onze koloniën veel gelezen tijdschrift, met een enkel